

Teatrul „Ion Vasilescu“

MITICĂ POPESCU

de Camil Petrescu

A trebuit să treacă cam prea mult timp — aproape trei decenii, până ce, înșirșit, un teatru bucureștean să se încumeteze a relua această frumoasă, patetică și elocventă comedie. Noi am mai văzut-o, acum cițiva ani, interpretată de studenții de la I.A.T.C. Mai mult trupe din țară au obținut, jucînd-o, „ediții“ scenice de succes. Dar abia acum cînd echipa de la „Vasilescu“ ne-a invitat s-o revedem ne-am dat seama, cu regret, cît de mult au păcătuit teatrele capitalei față de publicul larg bucureștean, pentru că nu i-au oferit, atîta amar de vreme, rodul unuia din spiritele noastre cele mai distinse și mai inspirate, care l-a re-creat și re-abilitat scenic pe „Mitică“.

S-a spus aproape totul despre această comedie care constituie o „excepție“ de ton, la nivelul cel mai lesne de atîns, al dramaturgiei lui Camil Petrescu. Așa cum este — comedie aparent ușoară, sentimentală, cu unele episoade inutil lungite, cu unele situații apăsat melodramatice — *Mitică Popescu* se prezintă în desfășurare și în subtextul ei care iradiază noblețe și un anumit soi de rafinament spiritual, propriu autorului, ca o profundă și originală pledoarie pentru sufletul uman neîntinat, pentru întoarcerea la inocența originară. Prin tot, dar mai ales prin imaginea simpatică și subtilă a domnului Mitică Popescu, îndrăgostitul și timidul „lord al loialității“, „prinț al bravurii“ „cavaler fără prihană“, comedia lui Camil Petrescu se dovedește o operă rezistentă, luminoasă, plină de poezie și de umor, care nu numai că merită să fie scoasă din uitare, dar care servește, fără îndoială, și drept punct de atracție în repertoriul teatrului „Vasilescu“, pornit să exploreze, consecvent, „fondul de aur al teatrului românesc.“ Alături de *Fetele Didinei* și de *Siciliana*, *Mitică Popescu* se acordă foarte bine cu ideea și efortul atragerii spre teatru a unui public divers, cu mai multe, dar și cu mai puține pretenții.

Așa cum se înfățișează, spectacolul conceput de tinăra și destoinică regizoare Olimpia Arghir, readece textul în actualitate cu toate intențiile și trimiterile lui limpede și precis descifrate, cu galeria lui agreabilă și recreativă de tipuri umane, portretizate cu umor săgalnic, ocolind îngroșările caricaturale. Fără veleități de forțată înnoire, montarea Olimpiei Arghir se remarcă printr-un fericit echilibru, prin dozajul foarte potrivit dintre elementele de dramă și cele de comedie. Din multitudinea de sensuri ale comediei, regizoarea a ales ca esențial optimismul ei generos, invitația la o caldă solidaritate umană. În această transpunere scenică, făcută pe un ton sincer și amuzant, lipsesc, parcă, totuși, cîteva accente necesare ilustrării procesului psihologic subtil și complex trăit de eroi, relevării acelor meandre sufletești caracteristice firilor hipersensibile și pudice, mai ciudate și mai aparte decît ale celorlalți oameni obișnuiți. E vorba de acea necesară subliniere „mai în profunzime“ și cu „mai multă putere de pătrundere“ a virtuților care opun pe Mitică Popescu al lui Camil Petrescu celuilalt tip, bucureștean „par excellence“, fixat antologic de Caragiale. Cu o doză sporită de rafinament caricatural, cu o mai bogată și mai nuanțată paletă de culori în dezvăluirea universului interior al personajului, cu o mai revelatoare subliniere a mutațiilor lui sufletești, Ștefan Bănică ar fi putut fi un Mitică Popescu ideal. Unele con-

cesii făcute publicului, unele răsfățuri, menținerea la jocul comic exploziv, de suprafață (ce-i drept, mult temperat și fără nici o tentă vulgară) ne-a împiedicat și pe noi să aprobăm întru totul creația sa. Dar să dăm Cezarului ce-i al Cezarului. Și în acest rol l-am admirat pe Ștefan Bănică pentru farmecul său personal, pentru dezinvoltură, pentru pofta de joc și aplicația profesională cu care a intuit și a redat cea mai bună parte din caracterul și plămădeala sufletească specifică a eroului.

În rolul „patroanei“, Marieta Luca a avut distincție și sobrietate, inteligentă și temperament. Interpreta a optat pentru tonul sincer, energic, a evitat melo-ul, sentimentalismul feminin exagerat. Dar și acestui personaj îi lipsește, pentru a deveni o adevărată creație, pregnanța în arătarea mobilurilor psihologice, nuanțarea mai bogată a programului ei sentimental, exactitatea în motivările „bătăliei“ pentru cucerirea lui Mitică, ambiția care înalță personajul deasupra mondenelor de duzină din protipendada vremii. Această protipendadă s-a bucurat în actuala versiune de câteva bune și colorate interpretări. Am reținut pe Cristina Delcanu (Sonia) și pe Dimitrie Dunea (Bernigrădeanu). Cu aplomb, dar sub talentul și posibilitățile lui, Boris Olinescu în Director.

Încercătura de lirism și naivitate poetică a spectacolului, tonul său amical și omenos se datoresc și excelentelor compoziții realizate de Constantin Bășchitor, un Jean autentic și cald, foarte simpatice, și de Sănda Maria Dandu, o Ana care din foarte puține replici a configurat cu sensibilitate, cu delicatețe feminină și dramatism reținut, un portret scenie viabil și semnificativ. Cu Subdirectorul, pitoresc și savuros interpretat de Cornel Gîrbea, se încheagă, în reprezentarea de la „Vasilescu“, redutabilul potențial de solidaritate umană care dă întregii montări forță și optimism.

Scenografia semnată de Sever Frențiu, lipsită de originalitatea, de strălucirea arhitectonică și coloristică ca și de rafinamentul admirat în alte montări ale sale. Păcat că la acest capitol se poate spune doar că spectacolul s-a „bucurat“ de un decor pur și simplu corect.

Scena nunții lui Peter Munk (Gelu Nițu) cu Lisbeth (Catinel Paraschivescu) din spectacolul „Inimă rece“

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț

INIMĂ RECE

prelucrare de Eduard Covali
după W. Hauff

Dacă în condițiile spectacolelor paralele (sau suprapuse) cu care ne pun în încercătură teatrele din țară venite în gazdă (citește: în turneu) la București, am optat în seara aceea, fără șovăială, pentru *Inimă rece* de la Piatra Neamț, nu e greu de ghicit pentru ce am făcut-o. „Mitul“ echipei noastre preferate funcționează încă foarte bine; mobilizează spontan spectatori supranumerici, de toate vîrstele. Această forță magnetică e, în sine, un motiv de bucurie. Semnătura Sandei Manu, promitea o reprezentație „etalon“. Avea, mai întîi, o piesă „pe profil“ — bună și educativă. Intrată în „rezerva de aur“ a valorilor literare care încep cu „A fost odată ca niciodată...“, povestea sărmanului fiu de